

Палають огні при долині,
І північ заходить, і сон.
Татари сидять при долині
На всіх поділяють полон:

— Два списи бери, на придачу
Китайку червону з плеча.
— Мені ж гривуна вороного.
— Мені чорнокосе дівча.

Китайка горить, як заграва,
Ірже сумовито гривач,
Оксана сльози не втирає,-
Не плач, моя бідна, не плач.

— Бери собі матір із дітьми,
Отару овець і волів.
— Віддай мені шаблю-дамаску,
Як сам ватажок повелів.

А шабля не сяє, як злото,
Воли не займають трави,
І мати із дітьми ридає:
— Сини мої старші, де ви?

Палають огні при долині,
Світанок заходить і сон,
Татари сидять при долині
На всіх поділяють полон.

То хмара — не хмара у небі,
То бурі великої знак.
То коні летять чортомлицькі,
Їх свистом жене Сагайдак.

І шаблі скреснули і впали,
І порох покрив сіножать.
Татарські порубані кості
Під сонцем палючим лежать.